

Hej med jer kære derhjemme.

den 29. aug. 2008

Lige nu er det fredag aften og vi har en hjemmeaften, ja faktisk så har vi ikke andet. Det er lidt mærkeligt fra at ha' haft nogle faste ting at gå til og at være på besøg og få besøg af og til, og så nu ja, så har vi hinanden. Vi nyder hinandens selskab og de fælles oplevelser vi får som familie. Vi er taknemmelige for de breve vi får hjemmefra på den måde mærker man stadig kontakten til jer derhjemme.

Det er blevet weekend, det er dejligt lige at få et par fridage fra skolen. Pigerne trænger også lige til et pusterum. For det meste af tiden går det ok med barnepigen indimellem er de stadig kede af det. Esther smed bleen i sommers, men har haft mange uheld hernede. Barnepigen kan engelsk, men det hjælper jo ikke vores piger meget. Det skaber frustration for dem indimellem. Af og til siger de også at de hygger sig, og da skal jeg passe på at jeg ikke lægger ord i munden på pigerne og søger efter at det har nok også været en svær dag. Barnepigen Agnes er god ved dem, men det er bare så anderledes. I må gerne bede for det. Der er kommet en amerikansk familie med jævnaldrende børn, så dem har de lidt glæde af indimellem.

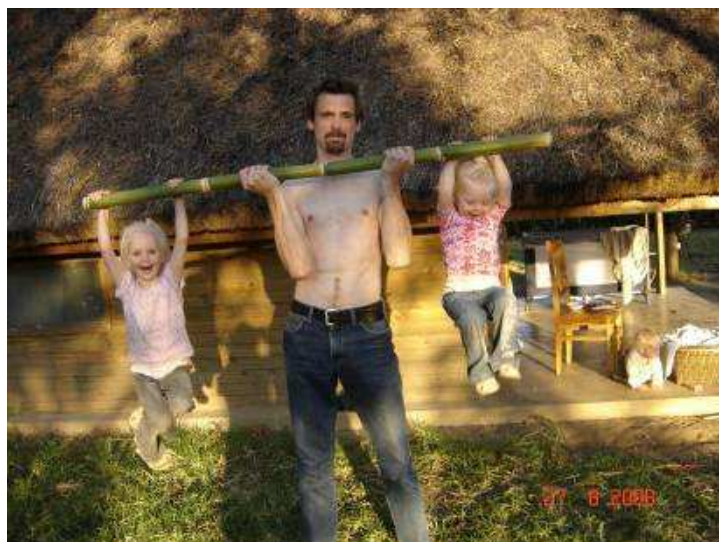
Vores hverdag starter med at vækkeuret ringer kl. 6.15, og vi prøver at få liv i børnene. Fra 7 – 8 er der morgenmad i et fællesrum, hvor vi går op og spiser.

Morgenmaden består af komælk(uhm....!) cornflakes, havregrød, æg, bacon, pandekager, brød, vandmelon.....lyder det ikke lækkert. Maden er helt i top, og vi nyder bare at kunne sætte os til bords. Vi får varm mad både til middag og aften. Flere siger at man skal på slankekur efter at have været hernede på sprogskole, det er forståeligt.

Klokken 8 starter undervisningen, og inden da afleverer vi Thea og Esther til barnepigen Agnes og putter Anna.

Svahili undervisningen foregår udenfor. Just og jeg er sammen med en norsk dame, så det er kun os tre der får undervisning sammen. Vi har en meget dygtig lærer, så det er bare med at hænge i. Sprogskolen har ry for at være den bedste i Tanzania og det tror jeg gerne. Kvaliteten er bare i top, så det er vi meget taknemmelige for at opleve. Der er undervisning indtil kl. 13, hvor vi spiser midt-dagsmad. Så er der ikke mere undervisning for denne dag. Når vi har spist prøver vi på at putte alle tre piger, og det fungerer som regel. Så plejer Just og jeg at have noget tid, hvor vi kan forberede os og prøve at få sammenhæng i alle de nye gloser. Sidst på eftermiddagen har vi familietid, hvor vi spiller, går en tur i den flotte natur, leger eller hvad vi nu finder på. Det er virkelig et privilegium med sådan en tid hver dag sammen, det nyder vi meget.

Klokken 18.30 er der aftensmad, og når vi har spist finder vi lommelygten frem for det er mørkt når vi går hjem, men helt stjerneklar. Vi har ca. en halv km. at gå hjem til vores træhytte, så der kan vi lige nå at synge alle godnatsangene. Når børnene er puttet har vi lidt tid til at skrive email, læse en bog eller øve lidt mere svahili. Ja, sådan går de fleste dage hernede.

I går var Just syg, hvor han i løbet af kort tid fik diare og opkast. Til aftensmaden gjorde en mig opmærksom på, at det kunne være symptomer på malaria. Gisp.....det havde jeg slet ikke tænkt på. Jeg fik snakket med en af de tre læger, som er her lige nu, og en af dem kiggede lige forbi. Det var trygt lige at få ham til at kigge på Just. Han sluttede med at bede for ham, ...læge for både sjæl og legeme. Just havde ikke malaria og i dag er han rask, så vi slap for denne gang.

Dagene begynder at blive bedre hernede. Den første uge var hård at komme igennem, men i denne

her uge er det gået lidt bedre. Det er godt at mærke. Der er stadig tudeture over at vi skal undvære jer kære derhjemme, og andre tider kan vi godt se at det nok skal blive godt. Man lærer at tage en dag af gangen.

Kærlige hilsner og tanker fra os alle, Sus.